Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 236. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 3-го ГРУДНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, DECEMBER 3, 1976 No. 236. VOL. LXXXIII

НОВООБРАНІ ЕКЗЕКУТИВА І КРАЙОВА РАДА УККА РАДИТИМУТЬ ЦІЄЇ СУБОТИ

Ню Йорк. — Обрані на XII Конґресі Українців в Америці Екзекутивна і Крайова Рада Українського Конґресового Комітету матимуть наради цієї суботи, 4-го грудня, при чому засідання Крайової Ради УККА буде першим після Конґресу. Екзекутива радитиме перед полуднем, а наради Крайової Ради почнуться в год. 2:30 по полудні і відбудуться у власних приміщеннях УККА при 203 Друга евеню, між 12 і 13-ою вулицями.

В програмі нарад Крайової Ради, крім відкриття, передбачені: вибір Президії (2 заступників голови і двох секретарів; головою Ради є, згідно з постановою нового статуту, екзекутивний віцепрезидент УККА); слово президента УККА проф. Лева Добрянського; звідомлення Екзекутиви з діяльности від XII Конґресу; схвалення бюджету на 1977-ий рік; вибір комісій і, вкінці, запити і дискусія за внески і закриття.

Згідно із схваленими на XII Конґресі змінами і доповненнями статуту УККА, Крайову Раду УККА створено на місце попередніх Політичної Ради та Ради Директорів і до цієї Крайової Ради входять, крім голови, що ним має бути кожночасний екзекутивний віцепрезидент УККА, по одному делеґатові, що їх призначають найвищі на терені ЗСА зверхники трьох головних українських віровизнань: по одному делеґатові від кожної активної центральної організації, з тим, що коли ця організація має понад 10 активних відділів, вона може делеґувати ще одного делеґата; голови чи заступники голів 12 Відділів УККА, які за листою, усталеною в травні кожного року, зібрали найбільшу суму до Народного Фонду УККА, при чому з одного стейту не може бути більше, як три Відділи; представники виховних і наукових інституцій, які не мають фізичних членів, але право членства яких признає Крайова Рада. До цієї Ради входять також з уряду всі члени Крайової Екзекутиви УККА. Особовий склад Крайової Ради УККА виготовила та передала Номінаційна Комісія, яка діяла під головуванням Володимира Сохана під час XII Конґресу.

З Канцелярії УККА пригадується, що кошти подорожі членів Крайової Ради на засідання повинні — згідно зі статутом — покрити їхні організації.

ВІДБУЛАСЯ ІНАВҐУРАЦІЯ НОВОГО МЕХІКАНСЬКОГО ПРЕЗИДЕНТА

Президент Портілльо серед народу після інавґурації.

Мехіко Ситі. — У середу, 1-го грудня, тут відбулася інавґурація Хозе Льопеза Портільйо на 60-го президента Мехіко, в якій взяли участь представники 102-ох держав. Делеґацію ЗСА становили державний секретар Генрі Кіссінджер, сенатор Майк Менсфілд з Міннесоти, дотеперішній лідер Демократичної більшости в Сенаті, п-і Розалин Картер, дружина новообраного президента Джіммі Картера, п-і Леді Бирд Джонсон, дружина покійного президента Линдона Б. Джонсона та Джек Форд, син президента Джеральда Форда.

У своїй інавґураційній промові президент Портільйо закликав мехіканський нарід до єдности у розв'язці економічних проблем країни, обіцяючи, що його уряд прикладе всіх зусиль, щоб поліпшити долю селянського прошарку населення, як теж заявив, що його уряд дасть приклад цілій країні в ділянції зменшення видатків. Протягом останніх кількох тижнів поширилися заворушення між біднішими селянами та дуже впав на вартості мехіканський пезо. Президент Портільйо рівнож закликав індустріяльний сектор збільшити продукцію і кількість затруднень та прикладати більше уваги питанням добробуту цілого населення Мехіко.

Після інавґурації президент Портільйо, у товаристві свого попередника Люїза Ечеверрії Альвареза, їхав у відкритому авті вулицями Мехіко Ситі, де його вітали тисячі мехіканців. Новий і колишній президент зложили вінки біля пам'ятника героям мехіканської революції 1910-го року, та на гробі мехіканського борця за волю з 19-го століття, Беніта Хуареза.

Вже призначено більшість членів нового кабінету, міністром закордонних справ буде адвокат Сантіяго Росл, колишній член леґіслятури, а міністром внутрішніх справ — Хезус Ресс Херолєс, інтелектуаліст ліберальних поглядів. Новим амбасадором до ЗСА буде Ґюго Б. Марґен.

ШОТЛЯНДЦІ І ВАЛІЙЦІ ОДЕРЖАТЬ БІЛЬШЕ СВОБОДИ

Лондон, Англія. — У відповідь на зростаючий націоналізм у Шотляндії і Валії, робітничий уряд прем'єр-міністра Джеймса Каллагана запропонував створення в обидвох провінціях окремих двох леґіслятивних асамблей, які матимуть автономні права встановляти закони, творити свої окремі бюджети і вести самостійно адміністрацію в багатьох ділянках політичного, виховного, культурного й іншого життя. Пресові аґенції інформують, що над цим питанням напевно відбудеться бурхлива дискусія в парляменті і палаті лордів, бо пропозиція уряду є першою спробою децентралізації влади від 1707 року, коли то королева Анна оформила унію британських народів. Проти пропозиції уряду виступили багато послів, які вважають, що таке потягнення може спричинитись до розпаду королівства. Пропозиція, яка охоплює 165 стрінок машинопису, є свого роду компромісом уряду на вимогу шотляндських і валійських націоналістів, які вже від довшого часу домагаються самостійности. Між ними є також великі політичні групи, які погодилися б на деяку автономію, бо не бажали б покищо розставатися з центральним урядом в Лондоні. На підставі цього закону, якщо він буде прийнятий, шкоти матимуть право вибирати свою власну асамблею в числі 150 осіб (валійці 80 осіб), яку вдержуватиме центральний уряд і яка буде управляти багатьома ділянками життя крім податків, війська, закордонної політики і зовнішньої репрезентації. Центральний уряд резервує за собою право інтервенції, якщо у провінціях виникли б неспокої. Інформуючи про плянований закон, західня преса відмічує, що Шотляндія була від багатьох сотень років окремим королівством і що у цій провінції все нуртували відосередні тенденції, а окремі політичні угрупування домагалися самостійности.

АНДРЕЙ АМАЛЬРИК ВИСТУПИТЬ НА ЗБОРАХ В ОБОРОНІ ПЛАХОТНЮКА, ГЛУЗМАНА І БУКОВСЬКОГО

Ню Йорк. — Комітет оборони радянських політичних в'язнів інформує:

Видатний російський демократичний діяч Андрей Амальрик вперше виступить перед публікою в ЗСА на вічі в обороні політичних в'язнів Миколи Плахотнюка, Семена Глузмана та Владиміра Буковського в п'ятницю 10 грудня ц. р. Віче, темою якого є психіятричне знущання над політв'язнями в СССР, спонзорує Комітет оборони радянських політичних в'язнів.

Амальрик, відомий за працю „Чи проіснує Совєтський Союз до 1984 року?", приїде до ЗСА з початком грудня, щоб ознайомити західню громадськість з переслідуванням політв'язнів в СССР. Амальрик плянує зустрінутися з представниками різних організацій, які виступають в обороні людських прав, та промовлятиме на пресовій конференції в Ню Йорку.

Андрей Амальрик, по фаху історик, був „видворений" з СССР в липні ц. р. після довгих років ув'язнення і заслання на Сибірі. Після приїзду на Захід він дав ряд інтерв'ю часописам „Ню Йорк Таймс", „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" та „Ле Монд". Амальрик твердить, що незадоволення українського та інших народів СССР гратиме ключеву ролю в розпаді Совєтського Союзу.

Лондонський часопис „Сандей Телеґраф" оцінив працю Амальрика, „Чи проіснує Совєтський Союз до 1984 року?" як „найглибшу аналізу структури совєтського суспільства, написану від часу Другої світової війни".

Інші промовці на зборах в обороні Плахотнюка, Глузмана та Буковського будуть о. Деніел Берріґен, Дейвид МакРейнолдс, Павел Літвінов та Марія Проскуренко від Комітету оборони радянських політичних в'язнів. Подібні збори проти психіятричного переслідування над політв'язнями відбулися в Лондоні 27 листопада та заплянованi в Торонті 7 грудня.

Віче відбудеться в п'ятницю 10 грудня о год. 7:30 вечором в залі Вашінґтон Сквер Методист Чирч, при 133 Вест 4 вул. в Ню Йорку.

Українські Владики відвідали УККА, Музей СУА, церкву і школу св. Юра в Ню Йорку

Ню Йорк (УККА). — Користаючись з відвідин Об'єднаних Націй, Владики: Митрополит Української Католицької Церкви в Канаді Максим Германюк, Архиєпископ Української Православної Церкви в ЗСА Марко Гундяк, Екзарх Торонтської Епархії УКЦеркви Ізидор Борецький і отець протопресвітер д-р Семен Савчук — репрезентант Української Греко-Православної Церкви в Канаді, в товаристві екзекутивного заступника президента УККА Йосифа Лисигора, відвідали в середу, 24-го листопада ц.р. в передполудневих годинах, приміщення дому УККА і в його канцелярії. Адміністративний директор Іван Базарко познайомив гостей із біжучою працею Українського Конґресового Комітету Америки та із службовиками УККА, які її виконують.

Після того, гості оглянули Музей СУА, що приміщується в тому ж домі на 4-му і 5-му поверхах. Представниці СУА, пані: Волинець, Комар та Шуст давали пояснення про працю Музею, його влаштування та про поодинокі експонати.

З Дому УККА-СУА репрезентанти Українських Церков поїхали на Сьому вулицю, щоб оглянути будову нової церкви української католицької парафії св. Юра. Ця будова почалася в квітні ц.р. і сьогодні йде інтенсивна робота над викінченням головної копули, як і мурування стін. Церква внутрі робить імпонуюче враження. Владики висказали свій подив і подяку парафіянам св. Юра, що здобулися своїми пожертвами на велике діло — будову власного храму в центрі Ню Йорку. Ближчі пояснення давали о. протоігумен Патрікій Пащак, (із-за відсутности о. пароха, і ігумена д-ра Володимира Гавліча, який в цей час перебуває в шпиталі) та парафіяльні отці: С. Шевчук, Л. Лавринюк, Хр. Войтина.

Після оглядин будови церкви, гості відвідали ще школу св. Юра, де якраз відбувалося навчання. Сестра директорка Ґірарда познайомила гостей із школою св. Юра.

Опісля Отці Василіяни гостили обідом Достойних Гостей у своїй їдальні.

На закінчення всі приявні отримали „Бюлетень" церкви св. Юра, де є виказ пожертв на будову церкви.

В пополудневих годинах репрезентанти Українських Церков і представники СКВУ, Й. Лисогір та І. Базарко, відвідали Чілійську Місію при Об'єднаних Націях, якій передано меморіял і петицію СКВУ в обороні Віри і Церкви в Україні.

ВІДДІЛ УККА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ РОЗГОРТАЄ ДІЯЛЬНІСТЬ

Філядельфія (В-УККА). — Підсумки діяльности осінніх місяців і плянування праці на найближчий квартал були основними предметами розгляду на засіданнях Управи Відділу Українського Конґресового Комітету Америки у Філядельфії, що відбулися тут у днях 17-го й 23 листопада 1976 р. Управа Відділу, що її очолює проф. д-р Петро Стерчо, проаналізувала також світла й тіні відбутого в жовтні XII-го Конґресу Українців в Америці, в якому взяло участь 55 делеґатів з Філядельфії, а в тому й 22 члени керівних органів Відділу УКККА, хоч сам Відділ був тільки репрезентований головою П. Стерчом та двома делеґатами від Відділу в особах заступника голови п. інж. Михайла Нича й секретаря Романа Савчака. Були також делеґати від платників Українського Народного Фонду на чолі з головою Комісії УНФонду мґром Іваном Скочилясом.

Провідні громадяни Філядельфії несли й несуть значну відповідальність за долю УККА, бо аж три віце-президенти Централі — о. шамб. Мирослав Харина, проф. д-р Богдан Гнатюк і д-р Володимир Галан, як також секретар Централі ред. Ігнат Білинський та два члени Екзекутиви в особах д-ра Олександра Білика й проф. д-ра Петра Стерча були обрані останнім Конґресом Українців в Америці з-поміж чолових громадян Філядельфії. Голова ВідділуУККА Філядельфії був не тільки головою Підготовчої Комісії Конґресу, але й був він предсідником самого Конґресу в днях від 8-10 жовтня 1976 р. В новоствореній Крайовій Раді УККА забезпечене статутом представництво Відділові УККА у Філядельфії, як першунові в збірці УНФон-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ОН підтримали право палестинських арабів на власну державу

Об'єднані Нації, Н.Й. — В середу, 24-го листопада, Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй 90-ма голосами проти 16-ох при 30-ох здержаних схвалила резолюцію, яка проголошує для палестинських арабів право на власну самостійну державу та заявляє, що ті араби мають право одержати назад їхні хати та власність, які тепер находяться в границях Ізраїля. Резолюція, проти якої голосували ЗСА та більшість держав Заходу, зазначує, що „права палестинців" мають бути привернені їм навіть перед тим, заки буде встановлений загальний мир на Близькому Сході.

Таким чином, ця резолюція дає арабським державам більш конкретні підстави для їхніх вимог під час переговорів з Ізраїлем в справі полагодження проблеми палестинських арабів. Досі різні резолюції та заяви Об'єднаних Націй в цій справі були досить неточні і неясні.

Закликають до полегшення торговельних умовин ЗСА для СССР

Москва. — Торговельна та Економічна Рада ЗСА і Совєтського Союзу, яка в середу, 1-го грудня, закінчила тут свої дводенні річні наради, схвалила резолюцію, в якій закликає уряд ЗСА надати Совєтському Союзові статус „упривілейованої держави" в торговельних справах, точніше, закликає Конґрес ЗСА перестати пов'язувати торговельні кредити і митчі пільги з питанням вільнішої еміґрації із Совєтського Союзу.

Ця організація, яка була створена три роки тому і складається із приблизно 200 чільних американських бизнесменів і коло 150 голів совєтських індустріяльних підприємств та має за завдання поліпшити торговельні зв'язки між цими двома державами, заявила в резолюції, що додаток до американського закону з 1974-го, схвалений завдяки клопотанням сенатора Генрі Джексона та інших законодавців, є „дискримінаційний", бо узалежнює надання для СССР статусу „упривілейованої держави" від полегшення еміґраційної політики Совєтського Союзу.

Анґолю прийнято на 146-го члена Об'єднаних Націй

Ню Йорк, Об'єднані Нації. — В середу, 1-го грудня ц.р. Анґоля була прийнята як 146-ий член Організації Об'єднаних Націй після того, як Рада Безпеки рекомендувала її прийняття. За прийняттям голосували 116 держав. Делеґація ЗСА, хоч не голосувала проти прийняття, але здержалась від голосування, домагаючись наперед виведення кубинських військових частин з Анґолі. Представники Китайської Народної Республіки не брали участи в нарадах і не голосували над справою прийняття Анґолі, бо уважали, що Совєтський Союз поперез Анґолю хоче накинути свою домінацію країнам Африки. На думку китайців СССР, Куба і інші комуністичні держави військовою інтервенцією допомогли теперішньому урядові Анґолі прийти до влади. Після голосування міністер закордонних справ Анґолі Хозе Едуардо дос Сантос сильно заатакував ЗСА і КНР за їхнє становище. Сантос відмітив, що попереднє вето ЗСА в червні цього року, на підставі якого Анґоля не була прийнята до ОН, було образою для міжнародної спільноти. Він закинув також китайцям, що вони піддержують націоналістичні фракції і тим самим ставлять себе в позицію Південної Африки.

Помер совєтський маршал Іван Якубовський

Москва. — У вівторок, 30 листопада ц.р. помер тут на 64-му році життя совєтський маршал Іван Ігнатович Якубовський, головнокомандувач Варшавського Пакту. Західні військові джерела твердять, що маршал вже від якогось часу хворів на рака і ця хвороба мабуть спричинила смерть.

Якубовський народився 7 січня 1912 року в с. Зайцево, тепер Могильовська область у Білоруській ССР. Після закінчення військової академії він скоро вибивається в армії. З 1936 р. він — генерал армії, військовий діяч, двічі „герой Совєтського Союзу", член КПСС від 1937 р. У 1939 р. брав участь в окупації Західньої України і Білорусі совєтськими військами; в часі Другої світової війни займав ключові військові пости в танкових частинах на т.зв. українському фронті, у битві за Дніпро в 1943 році тощо. Після закінчення війни займав різні керівні пости в армії, а в 1965 р. він командував Київською військовою округою. Від 1967 р. перейшов на командні пости у Варшавському Пакті.

Українка в Стейтовому Комітеті Пенсильвенії

Філядельфія (СФУЖО) — Світова Жіноча Конференція, яка відбулася в червні 1975 р. у Мехіко, започаткувала Декаду Жінки 1975-1995. В рамах того часу мали б бути здійснені ухвали Конференції та розгорнені намічені там пляни. Тому в кожній країні, яка мала свою делеґацію в Мехіко, Комітету Міжнародного Року Жінки не розв'язано. Наприклад в ЗСА продовжено його існування до 1978 р. До Комітету увійшли видатні діячки з усіх стейтів Америки, а на чолі його станула суддя Елізабет Атенесекос. Комітет підготовляє тепер жіночі з'їзди на 1977 р., що відбудуться весною в кожному стейті.

До Стейтового Комітету Пенсильвенії покликано інж. Лідію Дяченко, голову Окружної Управи Союзу Українок Америки. Перша зустріч Комітету відбулася 23-го листопада у Філядельфії.

БЕНКЕТ З НАГОДИ ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Седар Ґров, Н. Дж. — Координаційна Рада УККА стейту Ню Джерзі влаштовує в суботу, 22-го січня 1977 р. о год. 1-ій дня в місцевості Седар Ґров репрезентативний бенкет з нагоди Дня Незалежности. Білети в ціні 15 дол. від особи можна вже замовляти у Відділах УККА стейту Ню Джерзі, або телефоном на число (201) 227-2334.

Відкрито клюб „Діброва" в домі ОУВФ

Ню Йорк. — В середу, 24 листопада у вечірніх годинах відбулось тут в Будинку Організацій Українського Визвольного Фронту офіційне відкриття клюбу „Діброва", призначеного для розвагових цілей. Акту посвячення довершив о. Лаврентій Лавринюк з церкви св. Юра при участі численних представників громадського і мистецького світу, яких вітав і представив зібраним керівник фінансового відділу в Управі будинку ОУВФ мґр Іван Винник, який проводив програмою. Управа Дому гостила представників перекускою, яку приготовив безплатно власник м'ясарського заведення Юліян Бачинський. Користаючи з нагоди інж. І. Жуковський (він же архітект перебудови Дому) виголосив коротке привітальне слово від УЛКлюбу і Об'єднання Буковинців. У церемонії відкриття взяло участь понад 100 осіб старшого і молодшого покоління. Управа Дому готується тепер до офіційного відкриття будинку й інтенсивно викінчує перебудову великої залі та інших приміщень, як і до заплянованої кампанії збірки фондів на віднову 22 помешкань у прилягаючому будинку.

Венесуеля також допомагатиме Португалії

Лісбона, Португалія. — Виступаючи, як перший чужинець перед португальським парляментом, президент Венесуелі Карльос Андрес Перез обіцяв, що його країна допомагатиме молодій демократії в Португалії перетривати трудні часи. Президент Перез, який закінчує двотижневу поїздку по різних країнах світу, заявив, що Венесуеля співпрацюватиме з Португалією в усіх ділянках, зокрема допоможе урядові Маріо Соареса вийти з затяжної економічної кризи, яка наступила після довгих місяців революції і пореволюційних неспокоїв. Португальський соціялістичний уряд зокрема зацікавлений в одержанні венесуельської нафти, більшої грошової позички і допомоги у розселенні 600.000 втікачів з африканських колоній, які не мають можливости одержати відповідної праці в Португалії. Одинокою розв'язкою цієї проблеми є еміґрація цих осіб до Венесуелі, Бразилії й евентуально Австралії. Проте, робітничі юнії тих країн ставлять спротив і не бажають допустити до масового приїзду чужинних робітників.

ТІТО ПРОГОЛОШУЄ АМНЕСТІЮ, АЛЕ НЕ ДЛЯ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

Беоґрад. — З уваги на те, що на понеділок, 29-го листопада, припадало Національне Свято Югославії, президент Тіто проголосив традиційну амнестію, згідно з якою 163 в'язні будуть цілком звільнені з тюрми, а для 532-ох будуть скорочені реченці їхнього ув'язнення. Амнестія зовсім не стосується політичних в'язнів, що підтвердили західнім журналістам члени родин багатьох політв'язнів.

Студенти в гуртожитку не можуть „ані працювати, ані відпочивати"

Київська „Молодь України" інформує про студентський гуртожиток в Кам'янці Подільському, що знаходиться при сільсько-господарському інституті. Мешканці цього гуртожитку написали до редакції: „Гуртожиток не став для нас рідною домівкою. Тут ми не можемо ані працювати, ані відпочивати". Діло в тому, що цей гуртожиток ніяк не схожий на приличну домівку, в ньому не тільки не влаштовано для студентів затишку, але й комендант цього гуртожитку ще й регламентує тут життя студентів до цього, що зриває зі стін фотографії, якими студенти хочуть прикрасити кімнату. Студентам на свій рахунок доводиться купувати штори, фарбу до малювання кімнат, а навіть доходить до цього, що комендант хіба . . . колекціонує віники, бо досі тільки десяток їх потрапив до рук студентів гуртожитку. Тим часом, як виявляється, п'ять тисяч карбованців щорічно виділяється на ремонт двох гуртожитків. У 1976 році комендант отримав більше тонни білила і різного матеріялу на ремонт. Виходить, що комендант єдиний і . . . всесильний володар гуртожитку. Існує і студентська рада, але вона лише діє в цей спосіб, що коли хтось наприклад, порушив порядок о год. 7-ій ранку — рішенням студентської ради і коменданта — його карають і виселяють з гуртожитку, а ніхто зі студентів не важиться стати в своїй обороні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Криза в республіканській партії

Після загальних виборів, які відбулися на початку листопада Республіканська партія, згідно з опінією багатьох політичних аналітиків, находиться в може найгіршому становищі за весь час свого існування, тобто за останніх 122 років. Не тільки був переможений республіканський президент Джералд Форд, але в обох Палатах нового 95-го Конгресу демократи переважатимуть великою більшістю, а з усіх 50-ох губернаторів є тільки 13 республіканці, і то переважно малих і політично невпливових стейтів. Крім того, менше ніж одна четверта частина американських виборців зараховують себе членами Республіканської партії.

Невідрадний стан Республіканської партії погіршує також факт, що багато із дотеперішніх провідників партії або були переможені під час виборів, або застарі, щоб продовжувати кермувати партією, мати значний політичний вплив, чи кандидувати в 1980-му році на президента країни. Крім того, заіснувала ще й загроза боротьби між трьома фракціями республіканців щодо майбутньої політики партії. Прихильники колишнього каліфорнійського губернатора Роналда Регена хочуть, щоб Республіканська партія стала речником консервативних елементів ЗСА, тобто вимагають, щоб перетворилася в „ідеологічну" партію на взір европейських, замість представляти собою цілий вахляр поглядів. Поміркована фракція, очолювана колишнім тексаським губернатором Джоном Коннеллі, а також найменша з фракцій, ліберальна, обидві настоюють на тому, щоб Республіканська партія охоплювала людей різних поглядів, але вже тепер почали змагатися між собою за провід в партії. Боротьба між консервативною, поміркованою та ліберальною вітками може послабити Республіканську партію до тієї міри, що вона може перестати бути поважним суперником для Демократичної партії.

Покищо боротьба зосереджується довкруги питання, хто буде обраний на голову Крайового комітету Республіканської партії. Дотеперішня голова, Мері Луїз Смит, заявила, що зрезигнує з цього посту в половині січня наступного року. Якщо на голову Крайового комітету вийде Роналд Реген, або хтось із його близьких співробітників, то існує можливість, що від активної участи в партії відступили б ліберальні і поміркований елементи, які вважають, що „ідеологічна" партія не має виглядів на довге існування в Америці. З уваги на те, поміркована фракція вже почала робити заходи, щоб головою Крайового Комітету став Джон Коннеллі, хоча він заявив, що не зацікавлений цим постом. Однак, достовірні джерела з Тексасу твердять, що Коннеллі таки хоче стати головою Комітету, бо вважає, що це допоможе йому здобути номінацію партії на пост президента в 1980-му році. Натомість ліберальна фракція старається переконати членів Крайового комітету, щоб на голову обрали особу, яка не є пов'язана із жадним ідеологічним угрупованням, але була б „політичним техніком", який зумів би об'єднати всі фракції партії, як це в 1964-му році зробив голова Комітету Рей Блис.

Таким чином, майбутність Республіканської партії до великої міри залежить від того, хто в січні наступного року стане головою Крайового комітету. Однак, на майбутній напрям цієї партії матиме великий вплив також те, хто перебере провід над Республіканськими меншостями в обох Палатах Конгресу. Як відомо, дотеперішній лідер в Сенаті, сенатор Гю Скотт з Пенсильвенії, відходить на пенсію і на його пост кандидує кілька консервативних та поміркованих сенаторів. У Палаті Репрезентантів вже існує суперництво між консервативними та поміркованими республіканськими конгресменами щодо постів у різних впливових комісіях.

Час покаже, чи Республіканська партія зможе вийти із теперішнього невідрадного становища, чи ще більше погіршаться її перспективи на майбутнє. Покищо, як недавно заявив новообраний республіканський губернатор Іллиной, Джеймс Томпсон: „Республіканська партія хвора. Думаю, що маємо на руках поважні проблеми".

ВІЙСЬКО І ПОЛІТИКА

Мюнхен (П. Ф.) — Недавно сталася подія, що викликала в пресі, в парляменті та в суспільстві Західньої Німеччини широку дискусію. Старшини летунства, між ними найвищий командир Аерофлоту (совєтського повітроплавання) генерал з польським іменем — Крупінський, улаштували товариську зустріч, на яку запросили відомого своєю відвагою летуна в Другій світовій війні —Руделя. Він пишається тим, що в останній війні зістрілив коло 200 ворожих літаків — західніх і східніх. За те Рудель одержав від Гітлера найвищі нагороди.

Само собою зрозуміло, солдати армії в демократичній країні мають права такі, як і всі громадяни, і можуть виявляти свою прихильність чи неприхильність по своїй уподобі. Але з Руделем сталась „заковика": цей летунський „рубака" і після катастрофи „Третього райху" в 1945 році не змінив своїх поглядів. Він шанує „фюрера" та його політику завоювання й винищування інших народів. Рудель був на еміграції в Аргентині, а потім належав до „Імперської партії", котра прославляла діла „фюрера" і ганьбила вільний демократичний устрій Німецької Федеративної Республіки. Коли б зустріч старшин летунства з Руделем відбувалася десь у приватному приміщенні, то це обійшлося б без уваги суспільства. Але Руделя запрошено до касарні і там його вшанували як національного героя.

Міністер оборони Ґеорг Лебер, дізнавшися про цю зустріч в касарні, звелів звільнити двох найстарших генералів, відповідальних за виступ Руделя в касарнях. Опозиція (християнські демократи) роблять закид міністрові соціял-ліберального уряду, що він поспішив з своїм рішенням. Лебер виготовив промову на цю тему для оголошення в парляменті, але міністер несподівано занедужав і мусів бути негайно оперований. Як розвинеться дискусія в парляменті на тему — „Рудель", незабаром довідаємось.

В даному разі кожного може інтересувати питання: взаємини війська і уряду в демократичній державі.

В старовину „ремесло" військове та політичне (урядове) було в руках однієї особи — монарха (князя, гетьмана), що часто стояв на чолі армії в походах: король Ян Собєський під Віднем 1683 р., Богдан Хмельницький, цар Петро І та король Карло XII під Полтавою, Наполеон І і Наполеон III і т. д. Згодом професію воєнну та урядово-політичну довелося поділити між військовими спеціялістами і знавцями політичних справ. Тому в демократичних державах створився такий порядок, що військо стало слухняним знаряддям політики. Цей лад зовсім раціональний. Адже державна політика вимагає ширшого знання ніж військова спеціяльність. Рідко бувають військові діячі обдаровані також політичним хистом: Наполеон, де Ґоль. Військова диктатура часто кінчається нещасливо для військових і для народу.

Німеччина пережила диктатуру уніформованих людей (партія Гітлера) і ґльорифікація слуг цього режиму викликає в суспільстві та в чужих країнах дуже неприємні спомини про війни, руїну, концентраційні табори, смерть мільйонів невинних людей.

Знаємо приклади, як в деяких демократичних країнах видатні вояки пробували втручатися до політичного уряду. У Франції за Першої світової війни (1914-1918) був конфлікт між прем'єром Жоржем Клемансо та маршалом Фошем. Клемансо відхилив претенсії Фоша. В час Корейської війни генерал Мек Артур хотів ужити атомової зброї, щоб спинити натиск комуністів. Президент Труман не дозволив, і Мек Артур мусів відійти з команди армією.

В демократичній державі повноту влади має парлямент, уряд чи президент, вибраний народним голосуванням. Військових командирів ніхто не вибирає: їх призначає і звільняє уряд. Отже відповідає за політику держави уряд, а не команда армії.

Марія Римська

ВОРОЖНЕЧА МІЖ ПЕКІНОМ І КРЕМЛЕМ

2

Тема: Нарід, а не зброєння рішають. Внутрішня слабість Совєтського Союзу

Хоч як могутні їх зброєння, як далекойдучі амбіції вельможів Кремля, китайці є переконані, що СССР — це велетень на глиняних ногах. В статті: „Нарід, а не матеріяльні засоби рішають" („П. Р." за 8-ме жовтня ц. р., ч. 41), кореспондент Гсінгуа, пригадуючи аферу летунів Біленка і Засімова, пише таке: „Втеча тих двох летунів наводить серйозні думки. Ця втеча — це тільки останній епізод цілої серії інцидентів, що постійно повторюються у совєтських збройних силах. Розвиток подій упродовж років показує, що ті інциденти є виявом гострих суперечностей, що затроюють совєтську суспільність. Вони є виявом процесу неспокою і розкладу, що заіснували з уваги на характер і ролю, яку відіграють у суспільстві збройні сили".

Крім справи Біленка і Засімова автор реєструє такі інциденти: „У листопаді 1975 збунтувалась залога совєтського нищівника „Сторожевого", що озброєний нуклеарними стрільнами і є одним із наймодерніших кораблів совєтської фльоти. Влада післала негайно літаконосець і інші воєнні кораблі, щоб зліквідувати бунт. Як пише шведський часопис „Експрес, безпосередньою причиною бунту було заанґажування СССР в Анголі.

Французький щоденник „Фіґаро" пише, що причиною бунту було глибоко закорінене невдоволення серед совєтських мілітарних з'єднань. Збройна інтервенція в Чехо-Словаччині у 1968 році залишила глибоку сказу на всіх збройних силах СССР. У листопаді 1972 р. був бунт на совєтськім підводнім човні у одному з норвезьких фйордів. Один вищий старшина і два нижчі були арештовані влітку 1969 року на нуклеарному підводному човні балтійської фльоти. Їм закидали, що вони розповсюджували летючки, де оскаржувалось провідні верстви режиму в пригноблюванні й експлуатації, та закидувалося їм великоросійський шовінізм. Вони теж мали протест проти збройної інтервенції у Чехо-Словаччині. Подібний бунт стався на нуклеарнім підводнім човні, що стояв у Ризі в 1969 році. Совєтські вояки дезертирували в часі інтервенції в Чехо-Словаччині. З тієї причини **деякі частини совєтської армії були відкликані. В Україні, на Кавказі та у балтійських державах деякі мілітарні одиниці відмовлялись виконувати накази, що мали на меті здушувати опір місцевого населення".**

„Совєтські ревізіоністи — це зграя мілітаристів і прихильників теорії, що зброя рішає все. Збройні сили обернено у знаряддя фашистівського режиму внутрі країни та агресивних акцій закордоном із метою добути гегемонію над цілим світом. Кремль ошалів на пункті зброєнь. Їх видатки на зброєння перевищують видатки ЗСА, а тотальне число їх населення під зброєю є двічі більше, ніж ЗСА".

Автор закінчує статтю так: „Брежнєвська кліка ступає нині тією самою дорогою, якою йшов Гітлер до своєї загибелі. Вони не можуть виховзнутись з-під діяння того самого природного закону, що приніс загибель Гітлерові. Чи на совєтського солдата не зробили враження опір і вияви безмежної ненависти, з якими той солдат стрінувся і дальше стрічається у Чехо-Словаччині, Польщі, підсовєтській Німеччині, Мадярщині і других країнах? Яке враження виніс той совєтський солдат, коли єгиптяни кричали: „Руські, йдіть домів!" Армія, яку вживається для агресії, експансії й опресії народів, ніколи не може втримати високого рівня моралі!".

Тема: Експлуататорський характер режиму

На цю тему стільки написано, що прямо годі переповісти. Зацитую деякі вийомки з коментатора Гсінгуа в числі „Пекін Ревю" з 5-го листопада 1976 року, ч. 45:

„Розгукана агресивність і експансивність Кремля загострила фундаментальні суперечності совєтської соціял-імперіялістичної системи. Вдома конфлікт між купкою бюрократів-монополістів і працюючими й народами всіх національностей розгорівся до небувалих меж. Шалені зброєння та мілітаризація економіки поклали на населення тягар, що ламає їх хребет. Карколомний розріст мілітарної індустрії з жахливим назадництвом і занедбанням споживчої індустрії. Найгірше мається справа у хлібозаготівлі". „Внутрішнє заборгування країни зросло до 34 мільярдів рублів. Разом із зовнішнім заборгуванням на 20 мільярдів долярів.

Совєтський Союз треба зарахувати до найбільш задовжених країн світу. Нарід терпить інфляцію, ріст цін, безробіття. Біля 20 відсотків працівників совєтської індустрії волочаться з місця на місце, шукаючи праці. Безробіття у будівельній індустрії досягає 60 відсотків. Біля четвертини населення живе нижче рівня, що в СССР уважається мінімальним рівнем утримання".

„Безсердечна експлуатація та фашистська опресія спричинили загострення клясового антагонізму і напруження між національностями до небувалих досі розмірів. Акти незадоволення і чинного опору працюючих проти економічної експлуатації, та окремих національностей проти проявів російського шовінізму ростуть. Нові царі сидять на вершку вулкану, що вже курить".

Тема: СССР і держави Третього світу

Китайська преса робить усе, що може, щоб остерегти народи Третього світу, а Африки особливо, перед імперіялістичними зазіханнями Москви. Коментатор Єн Ку-пінг пише у „Пекін Ревю" з 29-го жовтня, ч. 44, таке:

„Совєтський імперіялізм — це новий імперіялізм. Коли західній імперіялізм викінчується, совєтський потворний імперіялізм займає його місце"... „Кримінальні вчинки СССР супроти Третього світу є в наявному конфлікті з національним інтересом тих колись поневолених народів. Совєтський Союз встряває у внутрішні справи тих народів, заанґажовується у підривній дії, організовує збройні ребелії. Продаючи тим народам зброю, Сов. Союз ловить кожну нагоду, щоб просякнути в ті країни, використовуючи свою мілітарну потугу. Народи Азії, Африки і Латинської Америки бажають розвинути їхні національні економіки; з того користає СССР: посилає їм старомодну машинерію, здирає з них високі відсотки, встановлює „спільні" підприємства, відтак ними виключно контрольовані, перепродує сирі матеріяли їм, набуті ж від них, за вищі ціни, і в результаті опановує їхню економіку. Народи Третього світу намагаються протиставитись тому гегемонізмові, але Совєтський Союз вміло сіє всередині його незгоду, піддержуючи одну країну проти другої. Дійсність показує, що совєтський соціял-імперіялізм є нині найбільшим міжнародним експлуататором і поневолювачем."

„Кожний совєтський акт агресії й експансії здійснюється під плащиком „соціялізму". Тому Совєтський Союз є більш небезпечним і крутійським родом імперіялізму, ніж колишній капіталістичний. Совєтський „анти-імперіялізм — це найбільша брехня. Московська „альтруїстична допомога" тим нерозвинутим країнам є синонімом встрявання у внутрішні справи тих країн і повної домінації."

„Але ставши імперіялістичною країною, Совєтський Союз підпадає під діяння природних законів, що контролюють усі імперіялістичні. Звичайно воно бере дещо часу, заки народи Третього світу розку-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Микола Галів

УКРАЇНСЬКИЙ ГАРВАРД

Після прослухання панелістів з Українського Гарварду: д-ра Зенона Когута, д-ра Зака Діла (не-українець) і д-ра Любомира Гайди та модератора панелю Адріяна Сливоцького — панель відбувся 14-го листопада 1976 р. в Ню Йорку, — ще з більшим наголосом і то без найменшого „але" можна сказати: Український Гарвард вартий наших зусиль і всебічної піддержки. Слухаючи молодих панелістів, автор в душі собі подумав: це ростуть справжні подвижники української вільної науки, що виростають з середовища Українського Гарварду. Я свідомий того, що останнє речення може для декого звучати, як парадна фраза, але хто був учасником цього панелю, то напевно погодиться з тим, що якраз вона схоплює та віддає зміст і суть того, про що панелісти говорили; вони, які взяли на себе обов'язок нести у науковий вільний світ українську історичну правду.

Коли ми стояли тільки перед ідеєю створення українознавчих катедр при Гарвардського університеті, що їх запропонував і подав для них точний плян проф. Омелян Пріцак, рівночасно сам взявшися до їх реалізації, то ми не знали, що з того вийде і як воно все укладеться. У нас було сильне переконання, що це добра ідея, яка варта піддержки. За її реалізацію взялись серйозні люди на чолі з проф. О. Пріцаком. Таким чином довголітня праця — збирання фондів на українську катедру мгра Степана Хемича, Богдана Тарнавського і ряду інших осіб, одержала нове оживлення і задум став дійсністю та ще й до того в одному з найбільш престижевих університетів в ЗСА. Перед постанням Гарварду було у нас багато невідомого, були сумніви... Сьогодні, коли вже ось-ось добігає перша декада українознавчих студій в Гарвардському університеті, всі наші невідомі й сумніви розвіялись, бо перед нами є незаперечні — видимі, які можна підсумувати і поставити в число гарних осягів. Крім цього належить відмітити, що є також невидимі осяги, яких не можна схопити у числа, а це вплив Українського Гарварду, себто наших науковців на формування опінії в науково-політичному житті країни. Це також не абиякий осяг. Того роду осяги ілюстрували панелісти. Вони мають можливість зустрічатись з своїми товаришами-науковцями не-українцями і дискутувати на різні теми, під час яких не одному відкриваються очі на різні проблеми, що стосуються історії Східньої Європи. Можна сказати, що осяги, які має на своєму конті Український Гарвард, перейшли наші сподівання. Це значить, що наша ставка і піддержка для створення українознавчих катедр при Гарвардському Університеті була правильна і повністю себе оправдала.

Вже сьогодні з певністю можна твердити, що Український Гарвард є одним з найбільших досягнень української спільноти в ЗСА. Він має своє непроминальне значення і тому заслуговує на дальшу щиру піддержку. Це справді велика українська надбудова, яка не на словах, але на ділі буде допомагати у змаганні українському народові до волі і незалежности.

Хочеться на цьому місці звернути увагу на один важливий момент. Знаємо, що в останньому часі на деяких університетах ЗСА й Канади є утворені курси української мови, літератури чи історії. Дехто може несвідомо, а дехто свідомо старається з цього робити неправильні висновки, мовляв, ось без Українського Гарварду можемо мати українознавчі катедри, і без вкладу наших грошей! Таке твердження шкідливе, бо воно не відповідає правді. Власне, панелісти підкреслювали, що у великій мірі це заслуга Українського Гарварду, що відкриваються по різних університетах курси українознавства, бо україніка одержала своє визнання в одному з найбільш престижевих університетів. Все це може і так, але поруч того слід мати на увазі, що всі ці українознавчі курси постали завдяки різним заходам і завтра може їх не бути. Вони не мають забезпеченої тривалости. Тому їх не можна порівнювати, а в жадному випадку утотожнювати з Українським Гарвардом, який буде існувати, коли і ми минемось. Очевидно, що всі ці українознавчі курси при університетах в ЗСА й Канаді є добрими і їх варто також піддержувати, але не перебільшуймо їх значення, бо вони не можуть заступити Українського Гарварду з його трьома українознавчими катедрами та Українським Науковим Інститутом, до здійснення якого нам всім треба причинитись фінансовою пожертвою.

Під час панелю було приємно бачити перед собою панелістів і модератора українських науковців, які знають, про що говорять, що є запорукою розвитку й росту Українського Гарварду. Список українських науковців не кінчається на трьох панелістах, їх є значно більше. Правда, під час панелю був зроблений наголос на українську історію, себто її дослідження. Але можна б згадати вже відомого літературознавця і літературного критика д-ра Грабовича. Не можна тут поминути, не згадавши, д-ра Елварда Касинця, який завідує бібліотекою Українського Гарварду і є одним з кращих знавців бібліографії, а зокрема славістичної. Поруч того треба підкреслити, що Український Гарвард на протязі дуже короткого часу здобув собі добру бібліотеку славістики, а в недалекому майбутньому вона буде напевно найкращою в ЗСА. Український Гарвард у своїй бібліотеці має унікальні й вартісні праці, що є дуже важливим фактором у науково-дослідчій праці. Це також добра запорука для наших українських науковців, які можуть вільно користуватись науковими джерелами.

Виступи панелістів були імпонуючі. Вони розказали ясно і просто, але і на рівні, про свої праці, для яких використовують джерельні матеріяли. Вони стараються використовувати турецькі джерела, які дотепер у наших історичних працях мало використовувалися. Треба сподіватись, що під тим оглядом вони „відгребають" багато цінного матеріялу для нашої історії.

Після їх виступів розпочалася жвава дискусія, як також багато осіб зголошували свої пожертви на Український Науковий Інститут Гарвардського Університету (УНІГУ). Українська громада повинна на ту ціль широко відгукнутись. Сьогоднішня пожертва для Наукового Інституту принесе обильні плоди у майбутньому.

Я. Горицвіт

НА МОГИЛІ о. АГАПІЯ ГОНЧАРЕНКА

У 100-річчя українського поселення в Америці

(2)

З огляду на тривалу посуху і брак води та протипожежних устаткувань в горах, кількість учасників з українського боку, на бажання господаря, не мусіла перевищувати1 15-20 осіб. В дійсності прибуло 18 осіб.

Після Богослуження прот. І. Гончарів оповів коротко про життя і діяльність о. Агапія Гончаренка та його заслуги перед українським і іншими народами та висловив глибоку подяку господареві за його доброзичливість і зрозуміння ваги цих могил для всієї громади українських людей в цій країні та за його дозвіл відбудувати і посвятити їх.

Також подякував його родині та друзям за допомогу і сердечну гостинність, виявлену прибулим землякам спочилого тут о. Агапія, як рівнож висловив глибоку подяку членам української громади, що словом і ділом спричинилися до звеличення цього урочистого дня. По цьому прот. Іван поблагославив страву і запросив усіх присутніх до поминального обіду, не поминувши, звичайно, і професійного кіно-фотографа, який не тільки був свідком усього, що тут відбувалося, але й зафотографував на кольорову повнометражну стрічку перебіг всіх подій дня від початку до кінця.

Як завжди у таких випадках, українські господині подбали про те, що святково накриті столи не могли вмістити всіх привезених ними страв і напоїв. Це тим більше, що вони не сподівалися такої гостинности збоку господарів і їх друзів.

По обіді та молитві, всі бажаючі пішли оглядати місце, де колись стояв будинок о. Агапія, та печеру-ґроту, в якій він щоденно молився.

Доступ до печери, одначе, не був легким і більшість жінок не могли її оглянути.

Ця обставина стала однією з найбільш підкреслюваних тем в процесі спогадів і обміну думками та враженнями, які розгорнулися після оглядин. Всі погоджувались з думкою о. Івана, що відновлення печери і уможливлення легкого і безпечного доступу до неї мусить стати одним з найважливіших завдань у плянуваннях майбутньої опіки над цими історичними місцями.

Як господарі так і гості були свідомі того, що молитви і квіти принесені на відбудовані могили в цей день не були початком, але завершенням, вкоронуванням певного періоду часу, протягом якого було зроблено відповідні осяги в нав'язанні ближчих відносин і порозумінь з господарем цих посілостей; одержано дозвіл і здійснювано реґулярні відвідування могил і відправи над ними, що кінець-кінцем спричинилося до повної відбудови вже майже загублених в заростях могил.

Заходи в цьому напрямку почалися від часу переїзду до Сан Франсіско о. прот. І. Гончарова. З перших же днів він почав шукати стежок до цих могил.

Нав'язавши листовний і особистий зв'язок з Дж. Мейнке, прот. Іван уже в 1966 році в товаристві п. Лідії Гончарів та її дочки Олі відслужив перший поминальний молебень біля могили. Оля виконувала обов'язки і дяка і перекладачки. Після цього подібні молебні і просто відвідування набирали все реґулярнішого рік-річного характеру. Разом з тим продовжувалась переписка з господарем землі про різні аспекти можливих у майбутньому кроків для збереження і охорони могил і можливостей осягнення для них статусу — місця історичної пам'ятки чи заповідника. До активної допомоги в цьому напрямі незабаром також стали п-во Євгенія та Микола Сороки. І так створилась ініціятивна група, яка не припиняє праці і досьогодні. Переговори з господарем поширювались і поглиблювались при кожній нагоді. В 1971 році було одержано згоду господаря землі на повну відбудову могил та прилюдного посвячення їх.

19-го вересня 1971 року були зроблені необхідні виміри могил, хрестів та огорожі і почалася праця над їх побудовою. Багато часу цій праці присвятили: Іван Столець з сином Іваном, Петро Січка, Микола Сорока та панство Володимир і Анісія Шумило. Велике їм спасибі.

Коли сонце вже звернуло на захід, всі присутні знову зібралися біля уквітчаних могил, щоб вислухати вдячний молебень і від себе подякувати о. прот. Іванові Гончарову за його ініціятиву і невтомні заходи для осягнення в цей день довершеного діла. Рівнож дякували всім, хто допомагали йому.

Ще раз подякувавши господареві і його рідні та друзям і попрощавшись з ними і між собою, всі гості автами вирушили в напрямку до Сан Франсіско повільною барвистою автокадою вздовж вузенької гірської доріжки. Господарі ще довго стояли біля могил і прощали від'їзджаючих помахами рук. А з ними разом, повільно і тужно, гойдала вітами велика надмогильна сосна. І не легко було збагнути: чи вона прощалась, чи запрошувала повернутись ще на якийсь час під її тінисті віти.

Листопад, 1976 року.

(Кінець)

Картер обстоює конечність американських баз в Туреччині

Вашінґтон. — В середу, 1-го грудня, тут оприлюднено транскрипт розмови новообраного президента Джіммі Картера з членами Сенатської комісії для закордонних справ, яка відбулася ще минулого тижня і під час якої Картер заторкнув питання американських військових баз на турецькій території, справу Кипру та інші питання закордонної політики.

Картер сказав законодавцям, що американські військові бази в Туреччині конечно потрібні для безпеки вільного світу, і тому він прикладе всіх зусиль, щоб відносини між ЗСА і Туреччиною були якнайкращі. Він теж заявив, що військова фльота ЗСА мусить далі діяти в східній частині Середземного моря, бо це, із стратегічної точки зору, один із найважливіших обширів світу. Картер натякнув, що Конґрес в минулому був „дещо необ'єктивний" у своїм підході до Туреччини, бо встановив ембарґо на продаж зброї для Анкари за те, що турецькі війська окупували частину Кипру. У відплату Туреччина була припинила всю діяльність на американських військових базах, але коли Конґрес опісля дещо послабив це ембарґо, то Анкара дозволила поновно відкрити ці бази. Однак, турецький прем'єр Сулейман Демірел в середу, 1-го грудня, докоряв Конґресові ЗСА, що не зніс ембарґо вповні, заявляючи, що без запасних частин до зброї, проданої Америкою, Туреччина не буде спроможна встоятися проти можливого нападу СССР, який межує з Туреччиною. „Ми можемо стати найслабшою державою в Північно - Атлантійському Союзі (НАТО)" — заявив прем'єр Демірел.

У 200- і 100-річчя в Ірвінґтоні

Члени Церковної Ради пресвітеріянської церкви в Ірвінґтоні зі своїми дружинами. (Зліва): Володимир Багрій, Марія Багрій, Катерина Драґан та Іван Драґан.

Перша українська пресвітеріянська церква в Ірвінґтоні, Н. Дж., влаштувала в неділю, 7-го листопада ц. р. 200-річчя Америки і 100-річчя поселення українців у ЗСА. Рівнож вшановано двох заслужених членів Церковної Ради, а саме: Володимира Багрія і Івана Драґана.

Після відправи в церкві, о год. 1:30, всі присутні в церкві парафіяни і гості засіли за прибраними столами, що їх проготовив Комітет.

Програму свята відкрив А. Ліснер, попросивши місцевого пастора МекКерола, щоби провів молитву. Церковний хор відспівав „Отче Наш" і „Благослови".

Після обіду хор виконав „Сонце заходить", — слова Т. Шевченка, муз. Ю. Кириченка, мол. Колишній пастор Армстронґ виголосив промову про нашу прибрану країну Америку та українське поселення, звертаючись до братів Драґана і Багрія з висловами подяки за їхню посвяту і працю, яку вони віддають громаді.

Громада щиро вітала гурток Бандуристів під проводом п. Юркевича, які милим співом збагатили свято.

Відтак вручено плякати братам Багрієві і Драґанові за їхнє служіння громаді і Богові.

Від Українсько - Американських Ветеранів склав привіт В. Боднар, а від УККА М. Чайківський. На закінчення свята промовляло ще багато братів і сестер і всі були дуже вдячними, що могли бути присутніми на такім рідкім святі, де віддається пошана людям, які працюють для добра народу і Бога без ніякої винагороди.

Опісля із зворушенням подякували брати Драґан і Багрій всім присутнім і Комітетові за їх вшанування у такій приємній атмосфері щирих приятелів.

Всі відспівали многоліттє і програму свята закінчив молитвою пастор МекКерол. Майже кожний на залі підходив до ювілятів, і стискаючи їм руки — бажали кріпкого здоров'я.

Семен Чорномаз

ВОРОЖНЕЧА...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

сять правдиве обличчя російського імперіялізму. Та тверда дійсність веде народи Третього світу до того, що вони бачать, що той їхній московський „приятель" має мед на устах і ніж у руці, і є більш грізний і жорстокий, чим колишній західній імперіяліст. Щоб утримати їхню незалежність ті народи не мають іншої альтернативи, як показати совєтським імперіялістам, що вони (совєти) — зграя гіпокритів, та протиставитись їхній агресії усіма силами".

Ми старались у дуже сконденсованій формі подати зразки голосів китайської преси по темах як вони дивляться на Москву, як розцінюють совєтські інтенції і дії, та вказати на глибінь прірви, що існує між тими „соціялістичними побратимами". З голосів тієї преси, що є виразником політичної лінії режиму, виходить ясно, що після смерти Мао ніщо не змінилось у відношенні між Китаєм і СССР, та що є дуже а дуже неправдоподібним, що якась поправа відносин між ними могла б заіснувати.

Нам дає це деякі перспективи на краще. Коли Західній світ трактує СССР, як звичайну собі державу і партнера у міждержавному спілкуванні, єдиний Китай горлає на весь світ про кремлівський імперіялізм і демаскує його безпощадно. А голос їх досить сильний, бо це голос більш чим 800-мільйонового народу, що досі не виявив якихось імперіялістичних намірів, хоче жити в кордонах своєї держави та відзискати від єдиного ще нині колонізатора у світі те, що той північний колонізатор загарбав від них в останнє трьохсотліття. Ми підкреслювали у попередніх оглядах китайської преси, що ця преса, чи не єдина у світі, виносить на денне світло національний фактор з СССР і інформує світ про русифікаційний, денаціоналізаційний наступ, спеціяльно на Україну.

Великий знавець політики Далекого Сходу сен Менсфілд недавно закликав американський уряд визнати пекінський режим і це правильний підхід, бо, як показує хід подій, загроза московської гегемонії над цілим світом є дуже серйозною, а Китай є єдиним природним союзником Заходу, що може відвернути ту загрозу від цілого Заходу.

Нам треба дивитись на Китай не як на комуністичну країну, а на країну, що іде в авангарді оборони власних національних інтересів і інтересів других народів перед зазіханнями шовіністичної імперіялістичної Москви.

Концерт українського скрипаля в Гарварді на ФКУ

Дня 5-го грудня ц. р. о год. 3-ій по полудні в Сендерс Голлі в Гарвардському університеті, скрипаль Євген Гратович і піяніст Режі Бенуа дадуть концерт, прибуток з якого призначений на Фонд українських катедр у Гарвардському університеті. У програмі передбачається я соната на скрипку і фортепіяно ґ мінор, опус 20, Артура Фута, випускника Гарвардського університету, соната українського композитора Бориса Лятошинського та полонез на скрипку і фортепіяно польського композитора Генрика Венявського. Програму запише на платівку фірма „Оріон" із Лос-Анджелесу.

Євген Гратович уперше здобув загальнодержавне визнання і професійне схвалення, коли у віці 16-ти років його зопрошено, як соліста до Філядельфійської симфонічної оркестри. Народжений на Україні, він дістав першу музичну освіту в Німеччині. Прибувши до ЗСА в 1950 р., він продовжував скрипальське навчання в таких славних мистців, як Р. Броннштейн і Р. Тотенберґ. Здобув тоді високі нагороди на чільних музичних конкурсах. Одержавши стипендію Фулбрайта, Євген Гратович провів рік у Німеччині, навчаючись у першого европейського скрипаля і вчителя М. Росталя. У Німеччині він виступав активно, як соліст і виконавець у камерних ансамблях. У 1964 році об'їхав Південну Америку як соліст симфонічної оркестри Іллинойського університету. Виступав солістом у провідних американських оркестрах і давав концерти в головних містах ЗСА і Европи. Під час свого европейського турне в 1974 р. дав успішні концерти в Лондоні і Амстердамі. Його також запрошено грати в Королівській Академії музики і в Американському посольстві в Лондоні. У 1974 р. Я. Гайфец прийняв його на свій славний віртуозний курс у Льос-Анджелесі. Тепер Є. Гратович живе в Сан-Франсіско, де викладає історію музики у Стейтовому університеті і влаштовує музичні виступи для тамошньої української громади. Його сестра Наталія є докторанткою при Українському науковому інституті Гарвардського університету.

Б. С. і Н. Г.

ВІДДІЛ УККА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ду. Цим репрезентантом є мґр Іван Скочиляс.

Делеґати з Філядельфії брали активну участь у різних комісіях Конґресу і своїм вкладом праці намагалися причинитися до успіху Конґресу. Були вони й допоміжними для Президії на самій залі засідань Конґресу, зокрема пані мґр Оксана Ґенґало, мґр Уляна Мазуркевич, Стефанія Савчак і Петро Ґенґало, інж. Михайло Нич, мґр Володимир Яців, Володимир Казанівський, Микола Бачара й Володимир Повзанюк. Інж. Михайло Нич працював у Номінаційній Комісії, д-р Микола Ценко в Фінансовій комісії, проф. д-р Петро Стерчо в Статутовій комісії працював перед самим Конґресом а інші делеґати діяли в різних інших комісіях Конґресу. До Контрольної комісії були обрані д-р Іван Скальчук й інж. Михайло Нич, а до Громадського Суду д-р Микола Ценко — всі з Філядельфії.

Висловлено думку, що забагато часу присвячено було структурально - статутовим справам у дискусії, що не залишило досить часу для обговорення внесків і пропозицій, опрацьованих комісіями Конґресу. Було б дуже побажаним, щоб делеґати в майбутньому більше концентрувалися над програмою майбутньої діяльности системи УККА в черговій каденції.

Не зважаючи на велике навантаження підготовою до Конґресу Українців в Америці, Відділ УККА у Філядельфії продовжував співпрацювати з Громадським Комітетом для відзначення 200-річчя незалежности Америки і 100-річчя українського поселення й в осінніх місяцях вже влаштовував ряд актуальних імпрез. Насамперед, українське громадянство з великим смутком масово відпровадило в останню туземну дорогу Митрополита Амврозія Сенишина, ЧСВВ, померлого в дні 11-го вересня 1976. В похоронних Богослуженнях громадяни взяли масову участь у четвер, 16-го вересня 1976 р., разом із українськими католицькими й православними архипастирями й священством.

Виконуючи сумлінно всі постанови Секретаріяту СКВУ та доручення Централі УККА, не зважаючи на близькість Конґресу, Відділ УККА влаштував соборну маніфестацію в обороні віри й Церкви в Україні з активною участю представників трьох віток українських християн. На маніфестації в неділю, 3 жовтня 1976 р., промови виголосили: митроф. протосрей Степан Біляк, парох православного собору св. Володимира; о. проф. Михайло Пиріг, парох української католицької церкви Покрови П. Д. Марії; та пастор української баптистської церкви — Іван Беркута. Співали хори обидвох катедральних соборів — католицького під диригентурою Осипа Лупаня, і православного під диригентурою Петра Куриленка. Зібрано на петиціях до генерального секретаря Об'єднаних Націй, Курта Валдгайма, кілька тисяч підписів і переслано до Секретаріяту СКВУ.

Цьогорічну академію для відзначення Листопадового Чину влаштовано в неділю, 31-го жовтня 1976 р., з участю українського хору „Думка" з Ню Йорку. Святкову промову виголосив безпосередній учасник проф. Микола Остап'як, а артист Євген Курило прорецитував уривки з „Мойсея".

Обидві вище згадані імпрези були попереджені Божественними Літургіями в усіх українських церквах Філядельфії, а зокрема слід відмітити, що Владика Василь Лостен і православний декан митроф. прот. Степан Біляк відправляли урочисті Служби Божі в ті дні.

Розглядаючи плян праці на найближчі три місяці, Управа Відділу сконцентрувалася зокрема над посиленням збірки Українського Народного Фонду, підготовою до відзначення річниць Державности й Соборности України в січні 1977 р. та річниці Тараса Шевченка в березні.

Комісія збірки УНФонду, що її очолюють мґр Іван Скочиляс і Петро Тарнавський, розпрацювала плян збірки, підготовила біля 45 збірщиків, які повинні б відвідати українських громадян у Філядельфії. Отці-парохи українських церков дають велику моральну підтримку, пригадуючи в своїх бюлетенях про хід збірки. Українська громада Філядельфії була протягом кількох років першуном у збірці УНФонду й Управа Відділу УККА надіється, що й цього року українці Філядельфії щедро відгукнуться на заклик виконати свій громадський обов'язок.

Річницю проголошення Самостійности й Соборности України відзначуватиме Відділ УККА в суботу, 22-го січня 1977 р., церемоніями в ратуші міста Філядельфії та окремою академією у вечірніх годинах у приміщеннях Гай Скул фор Ґирлз, при Брод і Олней вулицях. Головним промовцем буде ред. Антін Драґан, а до виконання мистецької частини програми будуть заанґажовані якнайкращі професійні сили. Студентська молодь матиме також нагоду взяти участь, рецитуючи актуальні твори українських поетів.

Як і в минулому, святкування річниці Тараса Шевченка в березні плянується перевести молодечими виконавцями. Слід було б стриматися від влаштовування імпрез в суботу й неділю, 12 й 13-го березня 1977 року.

Управа Відділу розглядала також дві інші справи. Насамперед слід підкреслити, що рішено відбути річні Загальні Збори Відділу УККА в неділю, 20-го лютого 1977 р. Загальні Збори повинні зробити підсумки діяльности цього багатого подіями й діяльністю року, включно із пребагатим і багатобічним відзначуванням 200-ліття Америки й заплянувати діяльність на майбутнє.

У зв'язку з надзвичайно успішними імпрезами зорганізованої громади для відзначування 200-ліття Америки, заіснували реальні можливості влаштовувати що-річні фестивалі української пісні й танку в рямках міської розвагової програми в літніх місяцях. Управа Відділу саме розглядає можливості влаштувати такий фестиваль в літі 1977 р. Річ у тому, що для влаштування такої імпрези необхідні значні фонди й багато рук до праці.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Український Православний День

Філядельфійський Деканат УПЦ у ЗСА, що у своєму складі налічує 12 українських православних парофій постійно провадить різноманітну церковну, парафіяльну і національну працю.

У той же час деканат дбає і про цілу Українську Православну Церкву в ЗСА. Наприклад, у цьому році деканат вирішив морально і матеріяльно підтримати свою Українську Православну Духовну Семінарію Св. Софії, що міститься в Центральному Осередку нашої церкви в Савт Бавнд Бруку, Ню Джерзі. Як відомо, Семінарія у цьому році почала другий академічний рік своєї важливої і відповідальної праці вихованням і навчанням майбутніх високо освічених священиків нашої УПЦ.

Деканат організував і провів 31го жовтня ц. р. Деканальний Український Православний День, що відбувся в приміщенні церковної залі української православної катедри св. Володимира у Філядельфії.

Св. Літургію служив настоятель катедри о. протопресвітер Степан Біляк у співслуженні о. прот. Франка Істочина, декана Семінарії св. Софії. Студенти богослови були також присутніми.

О год. 2-ій по полудні в цей день катедральна церква заповнилась вірними з усіх парафій деканату.

Духовенство відслужило Соборний Молебень, співав катедральний хор під управою проф. Петра Куриленка; відтак всі зайшли до великої церковної залі, яка була вщерть заповнена. Зразу розпочалась мистецька програма, якою керував декан нашого деканату о. протопресвітер Степан Біляк, який виголосив двома мовами змістовну доповідь про завдання нашої Семінарії.

Він далі представив декана Семінарії о. протоієрея Франка Істочина, який в свою чергу представив всіх студентів богословів, які спеціяльно прибули на цей Деканальний День до Філядельфії. Декан студентів о. Ф. Істочин сердечно подякував Проводові деканату, всім отцям настоятелям парафій, парафіяльним урядам, Сестрицтвам і всім присутнім на цьому деканальному святі за милу несподіванку для семінарії. Присутні радісно зустріли семінаристів.

З черги виступила зі своєю програмою Капеля молодих Бандуристів, в складі якої були і співаки. Диригентом капелі ім. Симоненка був інж. Петро Гурський.

Наступною точкою програми був виступ танцювального гуртка „Волошки" під керівництвом талановитої Зої Корсунь-Ґраур. Після цього відбулась виграша, яку спеціяльно влаштовано. Олена Біляк сама зробила прекрасну українську ляльку на виграшу.

Декан о. Степан Біляк запросив присутніх спожити українські страви, що їх приготовили Сестрицтва Деканату.

По закінченні мистецької програми молодь почала танцювати під звуки музики — оркестри „Північна Зірка". Цей деканальний Православний день приніс для потреб Духовної Семінарії чистого прибутку одну тисячу долярів, а решта залишилась на Пенсійний Фонд Духовенства.

о. протопресв. Стахій Щадиньский

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що у середу, 1-го грудня 1976 року відійшла у Вічність,
несподівано, на 69-му році життя,
наша Найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА та БАБУНЯ

бл. п.

ОЛЕНА НІКІШ

ПАНАХИДА відбудеться у п'ятницю, 3-го грудня 1976 р. о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Насевичів при 109 E. Tabor Rd., Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН у суботу, 4-го грудня 1976 р. о год. 9-ій ранку з православної катедри св. Володимира, 6740 N. 5th Street, Philadelphia, Pa., а звідси на цвинтар.

У глибокому смутку:
чоловік — МИКОЛА
син — ВЯЧЕСЛАВ з дружиною
донька — РІТА з чоловіком
та внуки — ОЛЕГ, АНДРІЙ і МАРКО

Замість квітів на свіжу могилу
по світлій пам'яті Дорогого

Д-ра Дмитра Ткачука

складаємо по 25.00 долярів
на Рідну Школу в Детройті.

Д-р Микола й Ірина ГНАТЧУК
Д-р Тарас і Меліта ГНАТЧУК

Замість квітів на могилу
БЛ. П. НАДІЇ з ПЕТРИКІВ ОНИШКЕВИЧ
на фонд „Церква в Потребі"
зложили 25.00 долярів

Інж. Орест і Марія ГЛАДКІ

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

У глибокому смутку повідомляємо
Близьких і Знайомих, що 11-го листопада 1976 року
в Празі (Чехословаччина), на 90-му році життя,
упокоївся в Бозі

бл. п. інж. ОЛЕКСАНДЕР ЯРОШЕВСЬКИЙ

нар. в Прилуках на Полтавщині, старшина Армії УНР
і учасник Визвольних Змагань за волю України.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Друзі

Доповідь про командира УПА – Захід

У суботу, 23-го жовтня ц. р. в Ню Йорку, в Українському Інституті Америки, заходом Нюйоркського Відділу Товариства Українських Інженерів Америки — інж. Богдан Мак виголосив доповідь про дії УПА під час і після 2-ої світової війни, зокрема насвітлюючи постать і ролю героїчного Командира УПА-Захід Сидора Шелеста.

Програму вечора відкрив голова Метрополітального Відділу ТУІА інж. О. Грицай, який привітавши присутніх передав провід вечора координаторові інж. Базилевському, який з черги представив доповідача інж. Богдана Мака з Ню Джерзі, одного з бойових старшин УПА і визначного професіоналіста, який займає керівне становище в американській індустрії.

Зібрані на вечорі мали нагоду вперше почути впорядковану доповідь на тему дій УПА, опрацьовану солідно на основі фактів і історичних мемуарів українських, польських і совєтських.

Армія УПА, яка в 1944 році виросла до сили 50.000 бійців і командирів, була поділена територіяльно на чотири групи: Західню, Волинсько-поліську, південну і північно-східню, яка сягала аж по Київ.

Організаційним мотором тієї унікальної української армії був командир УПА-Захід Сидір Шелест, довголітній член ОУН і професійно вишколений старшина польської армії. Він перевів реорганізацію УПА зі стану напів контрольованих повстанських загонів у регулярну армію зі старшинським і підстаршинським складом, зорганізував дві старшинські школи: Волинську і Карпатську, які випустили значну кількість бойових старшин.

Після битви під Бродами в липні 1944 р. до УПА вступили понад 3.000 дивізійників-бійців, підстаршин і старшин, які дуже піднесли боєздатність УПА. Доповідач, інж. Мак, сам старшина УПА група-Захід, з повним знанням справи і з інженерською точністю описав організаційний ріст УПА, її командний склад та головніші посунення Проводу, аж до 1949 р. Він ілюстрував свою доповідь сценами завзятих боїв відділів УПА зі стократною перевагою енкаведівських військ, виказав на основі совєтських джерел колосальні втрати енкаведистів забитими і пораненими між ними кілька совєтських генералів (Ватутін і ін.), при відносно не дуже великих власних втратах. Незвичайно драматично описав героїчну вояцьку смерть командира УПА-Захід Сидора-Шелеста, записану на основі зізнань свідка-очевидця.

Під кінець доповіді доповідач виявив намір видати свою доповідь друком, що буде поважним вкладом у військову, досить вбогу, українську мемуаристику.

Після доповіді вив'язалася жива дискусія, в якій брали участь О. Савчинський, інж. Кравчук, інж. С. Процюк, інж. Ільків, інж. В. Вишневський, п-і Н. Макаревич, інж. І. Мокрівський.

Між присутніми доповідь вислухали б. прем'єр Карпатської України і почесний член ТУІА Юліян Ревай і д-р В. Савчак голова Об'єднаного Комітету Українських Організацій Ню Йорку.

Після доповіді голова Відділу ТУІА інж. О. Грицай запросив учасників на перекуску з чаєм та кавою, яку підготовили пані з Нюйоркського Відділу ТУІА.

Володимир Богачевський

Небуденна виставка

Небагато сьогодні залишилося українських мистців-візантиністів. Їх можна б перелічити на пальцях однієї руки. Недавно до них дійшов Рем Багаутдінов, українсьмистець татарського походження, який недавно прибув до Америки. Його треба привітати серед нас, як помітну появу на українському мистецькому горизонті.

Рем Багаутдінов від дитинства жив в Україні. Його професорами в Київському Інституті Мистецтва були такі знані мистці, як Тетяна Яблонська і Карпо Трохименко. Займався графікою і монументальним мисоецтвом, спеціяльно рельєфом у бетоні і металю. Тепер у цій країні він продовжує візантійську традицію, яку відродили у нас такі мистці, як Сосенко і Бойчук, а яка сягає 1 000 років у глибину віків, до княжих часів.

На його виставці, що відбулася в листопаді ц. р. у ґалерії УЛМКлюбу в Ню Йорку, можна було бачити 47 картин, з яких половина це рельєфи (плоскорізьби), виконані в кованому металю і оправлені в рами. Решта це графічні праці в техніках шовкографії, акварелі і акрилю.

Історичний стиль звичайнє лишає мало місця для оригінальности мистця, бо різні можливості такого стилю вже знані і випробувані протягом віків. Цю трудність Багаутдінов старається обійти через вживання незвичайної техніки — металевого рельєфу, коли традиційною технікою у іконах була темпера (скульптура була майже невживана у візантійських церквах) — і через далеко посунену стилістичну деформацію, яка подекуди відбігає віт традиційних візантійських зразків.

Велика композиція „Хрищення Руси-України", виконана в мосяжу, висока на 9 стіп і складається із 9 частин, вирізнялася найбільше традиційним характером і технічною солідністю, немов викопана з-під землі старинна скульптура. В інших рельєфах такі ефекти, як забарвлювання металю акриловою фарбою, не були надто переконливі. Релігійні теми найбільше відповідали візантійській стилізації. У циклі „Життя Діви Марії" глибину життьової драми віддано лаконічними засобами, подібно і не без гумору розв'язано тему у триптиху „Адам і Єва". У інших творах опрацьовано українську історичну і побутову тематику. Князі, Сватоіванські вогні, символічне „Сонечко" і реальне сонце над чередою сірих волів..., лицарі, воїни, і гнучкі тіла дівчат у екстатичному танку. Численні різнобарвні шовкографії творили кольоровий акомпаньямент д осуворих тонів металевих рельєфів.

Любомир Кузьма

Лещетарські змагання УСЦАК-у відбудуться у Грік Пік

Сиракюзи, Н. Й. (мкб). — У суботу і неділю, 29-го і 30-го січня 1977 р. на лещатарських теренах Грік Пік у Вирджиллі, Н. Й. при міжстейтовім автошляху 81, між містами Бінггемтон і Сиракюзи, біля міста Кортлянд відбудуться Лещатарські Змагання Української Спортової Централі Америки й Канади на 1977 р.

Як і минулими роками, в суботу відбудеться крутобіг і великий крутобіг, увечері прийняття, проголошення вислідів, роздача нагород і товариська зустріч. Наступного дня — в неділю, плоский біг, після чого роздача нагород **за цю конкуренцію. Змагання заплановані в категоріях дівчат і хлопців, юначок і юнаків; жінок і чоловіків.**

Нічліги на п'ятницю і суботу, 29-го і 30-го січня 1977 р., можна замовляти особисто в Голідей Інн у Кортлянді, Н. Й. з зазначенням „Юкрейнієн Скі Клаб", де для змагунів, їхніх родин і гостей зарезервовано достатню кількість кімнат.

Українські спортові клюби Америки і Канади одержать детальні обіжники від господаря цьогорічних Лещатарських Змагань, Спортового клюбу „Сокіл" в Сиракюзах. За інформаціями дзвонити телефоном до секретаря клюбу „Сокіл" проф. Мотрі Богатюк на число: (315) 446-2262.

У Ровд Айленді відбувся Український День

Губернатор Филип В. Ноел вручає голові Відділу УККА Дмитрові Ясінчукові проклямацію в присутності представників українських організацій стейту Ровд Айленду, разом з о. митратом і деканом Віталієм Коваленком.

Дня 12-го листопада ц. р. губернатор стейту Ровд Айленду Филип В. Ноел проголосив проклямацією 13-го листопада ц. р. Українським Днем для відзначення 200-ліття Америки та 100-ліття українського поселення в цій країні волі.

Український День - Фестиваль відбувся в суботу 13-го листопада ц. р. від 10 год. ранку до 10 год. вечора у Варвіку Мол. Варвік Мол. щосуботи відвідує 60 тисяч людей. Офіційно Український День відкрив д-р Патрик Т. Конлей — голова Стейтового комітету. Д-р Конлей прочитав Декларацію губернатора і багатотисячна маса народу проспівала американський гимн, а українці проспівали „Ще не вмерла Україна..." Губернаторський ґвардійський леґіон стройовим маршом, в одностроях, з прапором Стейту і з оркестрою, привітав відкриття Українського Дня. З довшою промовою виступив конгресмен Фернанд Ст. Жермен, сказавши дещо по-українському і навіть співаючи пісеньку, яку його навчила бабуня. Коротке слово привіту склав суддя Орест Чагарин.

Кропітка праця Комітету увінчалась повним успіхом. Багатотисячна маса народу відвідувачів була захоплена експонатами нашого високого мистецтва, яке сягає в сиву глибину історії — Св. Софія з 11-го століття, церковної архітектури, літератури, народної творчости, різьби, писанок, які, до речі, демонструвалось на місці, вишивок, гуцульських виробів, килимів, малярства нашого „Свяченого" та „Святої Вечері".

Комітет видрукував кілька тисяч памфлетів, з яких різнонаціональні відвідувачі довідались, що Україна це не Росія і не Польща. Люди все бачене подивляли і висловлювали своє захоплення.

Мистецькі ансамблі: „Сопілка" з Філядельфії і хор „Бандура" з Вунсакету, „Веселка" — музично-танцювальний ансамбль з Ню Гейвену, танцювальна група дівчат з Провіденсу та „Бандурист" із Рочестеру глибоко захоплювали людей. Управитель Варвику Мол сказав, що зі всіх інших національних груп, які мали свої дні і відзначали 200-річчя Америки, наш день був найвеличавішим.

Е. К.

Конференція Українського Золотого Хреста в Чікаґо

Річні З'їзди і Конференції, це американський звичай, який перейняли і наші організації з тією різницею, що американці на таких З'їздах присвячують більше часу на розваги ніж на всякого роду звіти і наради, а в нас якраз навпаки. В нас дуже мало часу лишається на розвагу, бо завжди накопичується стільки справ, що годі навіть думати про щось інше.

У такому діловому дусі відбулася і наша Річна Конференція УЗХ у Чікаго 23-го і 24-го жовтня 1976 р. в приміщеннях Шератон готелю.

Делеґатки поприїжджали з різних сторін Америки й цікаво було спостерігати, як вони сердечно вітаються, які раді зустрітися зі собою бодай хоча на два дні, які вправді і присвячені конференції, то все ж таки можна знайти хвилинку за обідом чи вечерою й розказати свої новини.

В суботу вранці після реєстрації делеґаток почалася Конференція. Зі звіту голови Марії Квітковської ми довідалися, які ділянки праці були пророблені, які зроблено зв'язки з чужими організаціями, скільки різного роду проблем і відповідальности тяжить над нашою організацією, скільки зроблено, а скільки ще треба зробити обов'язково ще в цьому році. Опісля слідували звіти окремих Комітетів, спеціяльних фондів, зокрема кожна делеґатка подавала привітання і звіт від свого Відділу. В дискусійній точці делеґатки радо поділяли свій досвід, свої спостереження, оповідали про успіхи й недотягнення та подавали різні проєкти як зорганізувати працю краще в наступному році. Дивлячися з боку, насувалося питання: Яку заплату мають ті жінки за ту муравлину працю, яку вони проводять не рік, не два, а 45 років, бо деякі членкині - засновниці були між нами присутні на Конференції. Може декому зрозуміла така посвята тих срібноволосих жінок, які все життя були заняті різними збірками на допомогові й видавничі цілі, завжди маючи на увазі добро когось хто є в потребі. Скільки зроблено пікніків, скільки різних виграшок, скільки пакунків вислано потребуючим за зібрані гроші, все це заслуга наших відданих членок УЗХ, яким належиться глибоке признання і пошана.

Після полудневої сесії увечері, в суботу відбувся ювілейний бенкет, який відкрила голова місцевого відділу УЗХ п-і Верес, передаючи провід бенкету Анні Кузик, яка дуже вміло виконала своє завдання. Із замітних точок на бенкеті була передача грамоти УЗХ для нині покійного проф. Грановського, великого приятеля й співзасновника нашої організації. Грамоту доручено голові нашого відділу в Міннесоті Міці Янович-Реймонд.

Звеличала наш бенкет своєю присутністю представниця великої американської організації, а саме голова на Стейт Іллиной Дженерал Федерейшен Вуменс Клаб п-і Міллер. Привітальну телеграму для УЗХ отримано від президента Америки Джералда Форда, а від губернатора Стейту Іллиной прочитано проклямацію 23-го і 24-го жовтня днями УЗХ. Усі ми були горді за такі уваги та вдячні організаторам Відділу УЗХ в Чікаго, що доклали дуже багато старань до успішного організування нашого Ювілейного бенкету.

У мистецькій частині виступила наша членка, відома поетеса Ганна Черінь, розвеселяючи присутніх своєю гуморескою та оркестра лікарів і тріо „Пісня", створивши дійсно душевну насолоду.

У неділю вранці ми знову продовжували нашу Конференцію, яка затягнулася аж до полудня. Тоді, як звичайно, делеґатки починали прощатися. Тепле стиснення рук та щирих обіймів запевняли нам дальший рік успішної праці для тих, які чекають на нашу допомогу.

В. Мушинська

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 11-го ГРУДНЯ 1976 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270 Відд. о год. 7:30 веч. в УНДомі. На порядку: звіти — фінансові, організаційні, збирання чл. вкладок та інші важні справи. — А. Струк, предс., П. Polk, фін. секр.

НЕДІЛЯ, 12-го ГРУДНЯ 1976 р.

ГЕМТРЕМК, Міш. Річні збори Т-ва ім. М. Шашкевича 94 Відд. о 2-ій год. по пол. в Укр. Дем. Клюбі при 2376 Грилінк вул. На порядку: звіти за минулий рік та вибір нової Управи на 1977. — М. Бориськевич, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 19-го ГРУДНЯ 1976 р.

СТЕМФОРД, Конн. Річні збори Б-ва св. Арх. Михаїла 350 Відд., о год. 2-ій по пол. в парафіяльнім домі при 14 Говп вул. На порядку: звіти Управи, К. Комісії та вибір нової Управи на 1977 р. В неділю рано буде відправлена Панахида за померлих Членів Відділу по Співаній Сл. Божій в церкві св. Володимира. — Гр. Слобода, предс., Я. Горбачевський, касир, Т. Фінів, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7665. Знову мовчазна пустеля

Іржава і сумна пустеля, яку ще кілька хвилин тому наповняли звуки пострілів, раптом знову стає мовчазною...

Тарзан вдячно усміхається, коли гладить метал кулемета...

Тоді, коли він повертається в бік отвору, його зір зупиняється на моторошному видовищі...